

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ללמוד בעניני הגאולה, באופן שיזה ופתח את
הלב, העינים והאזנים - שיבינו, יראו וישמעו
בפסוקים ממש בגשמיות העולם - את
הגאולה האמיתית והשלימה בפועל

ראו עמוד 4

ערב שבת קודש פ' ויצא
ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שלמ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הכל מוכן לגאולה

הדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה את הכל כבר מוכן לגאולה! • יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוי'תן ושור-הבב ויין המשומר, והיהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אברהם", יחד עם משיח צדקנו • ולאחר 40 שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואתנים לשמוע" • משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב – מומה*

אדום) של אמות העולם המתחייחים ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (והחגה זו מתפטטת גם בעוד מדינות, כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) –

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו חמוץ המשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונדכרכו למנוח, והרי הם "כל" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כלל ובעיקר – אור² של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלמה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדמות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר גם בפשיטות של כל יהודי, **והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה את הכל כבר מוכן לגאולה!** יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוי'תן ושור-הבב ויין המשומר³, ויהודים

. . . על-פי סיפני חז"ל (במסכת סנהדרין, במדרשים ובכ"מ) נמצאים כבר בשלב הגאולה ממשי,

וממרבד כמה פעמים לאחרונה, שללאחר הרביעי המופלג של מעשינו ועבודתנו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבתינו נשיאנו, החל מאבות ההסידות ומי גאולתם (ב"ט כסלו וי"ד כסלו) ומי חולדתם וההחלולא שלהם (בט' כסלו, בל"ז סבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ושנים, עד לעבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כבר סיימו את כל התיקונים, כולל גם הבהיר של "עשוי הוא אדום"¹, ומכל-שכן וקל וחומר, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגתו של יעקב אמנם כך הי"י), כפי על-אחת-כמה-לכמה לאחרי ריבוי העבודה מאז, הרי עשוי כבר נתברר למנוח, כפי שרואים זאת גם בהתחמה בזמן הזה (בגלות

* נתגם מאחייית, והגה ותקן מחייב על-דינו, המו"ל.
1) ושלה ל, א.
2) חז"ק ל, ב. חובה ונתן בקוטי לוי'צ לחז"ק עי ריט ואיל.
3) יאה בוכות ל, ב. ב"ב שתי, א. ויק"ד פילג, ג. ועד.

מדוע בחר יעקב באבנים דוקא?

בקשר עם פ' השבוע "ייקח מאבני המקום גו" (ריש פרשתנו), מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ט א על שיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תש"א – ההוראה מהתהגתו של יעקב אבינו כסלו בלוק"ש ח"א ע' 60 ואילך)

להלן פיענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

בשעת יעקב איז געגאנגען אין חרן, האָט ער גוט געוואוסט וואוהין ער גייט, ער האָט געוואוסט אז ער וועט דאָרפֿן אַרבעטן ביי לבן האַרמי, ער האָט אויך געוואוסט אז אַפֿילו אייפֿן וועג איז שוין פֿאַראַן חיות רעות וכו'. דערפֿאַר האָט ער גענומען שטיינער און אַרומגעניגלט די קאָפּ, אז עום קאָפּ זאָל קיינער ניט צוטרעטן. די קאָפּ זאָל זיין באַשיצט, און אין טרודות הַרדך און בעבדות לבן – אין הכנות לפְּנוּסָה און פֿרנסה – וועט ער האָרעווען נאָר מיט די הענט.

און דאָס איז אויך די הוראה די יעדער איינעם, אז ער דאָרף זען, אז די קאָפּ זאָל באַשיצט זיין, און אז די קאָפּ וועט זיין ווי עס דאָרף זיין, וועלן שוין במילא אויך די הענט מיט די פֿיס זיין כדבעי. עסק הפְּנוּסָה וועט זיין על פי שולחן ערוך, די הענט וועלן זיין באַאָפֿן פֿון נאָר שמאל דוחה, אָבער ימין מקרבת, און די רגלים וועלן זיין רצוּת לידב מעצה.

מיט וואָס האָט זיך יעקב אַרומגעניגלט אַפּגעווימט פֿון וועלט אז די וועלט זאָל אויף אים ניט פֿיעלן, – מיט אבנים דוקא. ניט מיט קיין שכל, ניט מיט קיין חרש, נאָר מיט אבנים – סוג הדומים, וואָס האָט אין זיך ניט קיין חיות, און אַפֿילו ניט קיין נפש הצומחת, מיט דעם האָט זיך יעקב פֿאַרבוּדן.

די הוראה פֿון דעם איז:

אז מוֹגייט אַרויס אין וועלט, און מוֹויל אז זי זאָל ניט פֿועלן, דאָרף מען זיך צו ערשט פֿאַרבינדן מיט קבלת עול מלכות שמים שלמה, אבנים. שכל און חרש איז ווייניק צו דעם. נאָר ער דאָרף זיך פֿילן ווי אַ אבן דומם, אַם לא שוּיַתִּי ודוּמַמְתִּי, ונפְּשִׁי כעפֿר לַכֵּל תַּחֲתִי.

אַ דומם קען זיך ניט ריין אַליין פֿון אָרט, ביז אז בן אדם מן החוץ וועט אים נעמען און אַרבעטראַגן פֿון איין אָרט אין צווייטן, אַזוי דאָרף ער זיך פֿילן ווי אַ דומם – עבד פֿשוט – וואָס דער אויבערשטער טראַגט אים פֿון איין אָרט אין אַ צווייטן און דאָרף זיך לאָזן טראַגן, בדי אויסצופֿירן די כוונה און די שליחות וואָס דער אויבערשטער האָט אויף אים אַרױף געלױנט.

פסק-דין שמתיר למסור שטחים, ומאידך הוא פוסק בנוגע לשמטיטה שזו "עם-האחרות" להסתפק בכלל בנוגע לשטח זהו: הוסיף כי"ק אדי"ש: "אז דער "יעולם" שטייט און שווייגט"ו" בסיום ההתעודות צוה כי"ק אדי"ש לנגן ונגון הכנה ונגון אדח"י" (יד ברות). "נע זשוריצא כלאפציי". אח"כ החל לנגן "נעט ניט ניקאואו". הזכיר עי"ד אמירות ברובה אחרונה וטרם צאתו החל שוב לנגן "נעט ניט".

ע"ק פ' א"א, ו"אסא: כשהגיע כי"ק אדי"ש מביתו ראה אז הולך עם טלית ללא מעיל והמו ל כ"ק אדי"ש עי"ד המעיל.

כשנכנס ל-770 שאל את מר הג. אם אמר ד' פעמים "ליה"י" (ראה ביומן זה בגליון שלז) ונענה שכן. ושאלו כי"ק אדי"ש מדוע לא הי' בהתעודות האחרונה (ניום ה'ז), ונענה הנייל שלא הי' אז (ולא ידע), ואמר לו כי"ק אדי"ש שיכול להשלים היום בהתעודות ושיאמר ד"פ "ליה"י".

כשנכנס כי"ק אדי"ש לגייע התחתון אמר להרלי"ג שייצא להתעודות היום בשעה 1:30. בהתעודות המשיך ואמר ששבת זו היא המשך ליו"ד כסלו ודיבר הרבה בענין הגוגאלה וכי קטע מהתעודות זו מובא בגליון זה ע' 19. כי"ק אדי"ש באר השאלה מפרשי" מהתעודות הקודמת. בסיום ההתעודות (לערך בשעה 4:35) החל לנגן "נעט ניט" וכן לאחר הפלת מנחה.

המשך מפורט של היומן יופיע אי"ה בגליון החגיגי ללוח הגאולה י"ט כסלו.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'דרת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסגובות לתת הקדשה ב"יחי המלך"!

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ן תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מו"ה כדאי לדעת: ניתן להלק את הי"חי המלך" כמשורה בשמחות מתוספת לתוב על הכריכה הקדמית והאחרית

התקשר עכשיו: **בא"ד כ"ב: 778-6670 (718)**
בא"ד כ"ק: 840-3153 (04)

ההולדת (כאשר מזל גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלמוד תורת, דוקא באופן של "רחובות תורה" דבינה (שמחברת רותיות וגשמיות כ"ל בארונה). והלימוד בה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלמד החסידות והפצת המעיינות הוצי שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-די זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"חלמוד גדול שמביא לידי מעשה"ו¹⁰ – להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שליומות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום). "ממלא שנותיהם מיום ליום" – שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסידשיקייט" שלו בגשמיות שלו, שבענייני הגשמיים, ובזמן אנתערד"ו" הגשמיות והחיות הנובעות מה"אידישיקייט" ומ"החסידשיקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' בניניהם כל פירוד כלל, אלא יהי דבר אחד ממש.

נוסף לזה – שיראו לארגן בכל מקום ומקום התעודות חסידיות, החל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בעניינים ה"ל,

כלל גם – החלטות לעשות חכמות המתאימות כדי לסדר התעודות חסידיות.

כבר יושבים סביב השולחן – "שילחן אבהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקדו"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור דור ישנו א' מזדע יחדה שהוא ראוי להיות "משיח"); ודורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז חסתקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לכ"דעת ועינינו לראות ואנשים לשמוע"⁶;

קעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"ל"ב לדעת", ופקחו את ה"עינים לראות", ופתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגדים הגשמיים – נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גדים⁸) – ללימוד פלימות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותיו נשיאנו, כולל – ללמוד בעיני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים – ושיבינו, ידא וישמעו בפשוטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמתית והשלמה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פלימות התורה) באופן של רא", שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז ידא זאת!

ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל: כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלמות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה – צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בעינין שהזמן גרמא – בינם

7) מכות כג, ס"ע"ב.

8) זח"א קנ"ב.

9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

10) מגלה כו, א.

4) ברכות ג, ס"ע"א.

5) פי' הבטורה למלת רות. וראה גם ש"ת ח"ס

ח"ס (רמ"ה) בספרו (סע"ח). וראה ש"ת פאת שדה מע' הא"י כ"ל ע"י וע"ד.

6) תבוא כט, ג.

מי שמך ל'בעל-הבית' למסור קרקעות שאינם שלך?!

הרגום תפשי ללשון תקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

. . קיבלתי לא מזמן מכתב מיהודי מניו-יורק, יהודי המונה בלימוד ואיש תמים המדבר

בתמימות, שנסחב עד כרדי-כך עד שמתייגע ואוסף מאמרי חיז'ל שמתם אפשר להביא ראי' לפי שטותי' – שהיות וכבשו את השטחים ומכין שחתמו "חזוה", הרי "נצח ישראל לא ישקר" ואסור להתחרטו!

– מה זאת-אומרת שחתמו חזוה? הרי זה אינו שייך להם, אלא נחלת כל עם ישראל!

ורשמתי מיישתי, יכול להיות בעל מעלות הכי גדול, ומוכר נכסים השייכים לשני, וצועק

לי) – זה עדיין לא נתון לו בעלות ורשות למכור נכסים השייכים לשני, אפילו כשהשני הוא יחיד, ובפרט כשהשני' הם אנשים רבים, ועאכ"כ כשהשני' הם לא רק אנשים רבים בודדו זה, אלא בכל הדורות הקודמים, החל מההבטחה בבית-הביתדים שהקב"ה אמר "נתתי – כבד נתתי", כפי שמונבא בכמה מפרשי חיז'ל, עד שענין זה נוגע בדין למעשה בפועל, שמאז נהר' "נתתי"!

באים וחותרים על שטר, ואח"כ מתעקשים שהיות ו"לא ישקר" אזי מוכרחים לחזיק בשקר הזה, שלקחו (רוצי'ם לקחת), רחמנא ליצלן, מעשרות דורות של ב"י את השייך להם ונתתם את זה לשני, יהי' השני מי שיהי'!

אפילו המאמינים שבצד השני ישנם חסדי אוה"ע (ויתכן שכן הוא) – מי שמך ל'בעל-הבית' למסור נכסים וקרקעות השייכים לעשרות דורות לפניך ושייהיו שייכים לכל הדורות שלאחריך עד סוף כל הדורות?

הקב"ה בחר בישראל מבין העמים, ובחר בארץ-ישראל מכל הארצות, וכפי שהחז"ל מסיימים שהקב"ה אמר שאת הארץ שהוא בחר הוא יתן (ונתן) לאומה שהוא בחר בה, וכך זה נשאר באופן של נחלת עולם. לאחר מכן "מפני חטאינו גלינו מארצנו, ונתתה לנו מעל אדמתנו", וכמדובר כמה פעמים, והדגשה שבה היא, שאפילו בשעה ש"נתתה לנו" היא "אדמתנו", וגם כשיש רחמנא-ליצלן מעמד ומצב של "חטאינו", היא "ארצנו".

(טעם מיוחדת אור ליום ועש"ק ויצא, יו"ד ססז ח'תש"ס – בלתי מוגה)

איך אפשר להפסיק להשתוק ולדהגתעג לנאולה?!

הגתו: "יעד הנחות התמימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"*

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

זרבר לעיל¹, שהציגה והירידה של יעקב בחרן (י'חרון אף של מקום²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, ונאלת ועליות יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ מגורי אבי"י³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלמה.

ומזה מובן, שמכל הפריטים בפרשתנו הקשרים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות ונאלת העשויים.

ובכללות:

יציאת ורידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאורמים בהגדה⁴ שלבן הארמי ה' גרוע יותר מפיעה מלך מצרים, "שפיעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן בקיש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפשיה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלים"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"יציאתו האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הברירה בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא הרי' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפיעה) למקומו ושרשו בבחי' לבן העליון.

ולאחר-מכן "וייעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אבי", "וישמעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחזן לארץ כו', 'ש'לשם כד היתה כל הרידה בגלות.

ובזה ניתוסף בסיפור הפירוש, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, הרי' יעקב "הלך

* השיחה מובאת בזה בעריכה מתורגמת בתוספת

1) סוף סט"ז בהש"ת (כפי ש"ל' בזמנו עיי' "יעד

2) פשי" ס"ז נת.

3) פשי" וישב.

4) בפיסקא צא ולמד.

5) וישלח לג' ית. וראה שם בפשי"י.

6) ל' מג.

7) פשישתו לס, א. וראה שם לד, ד ואילך.

8) פשישתו לב, א.

9) שם ב.

הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך¹⁰, ועד כדי כך שלבן הדין את.

והנני בזה: כל זמן שיעקב ה' בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי – "הלך הלכת", לא הלכה אחת, אלא הלך כל הזמן ("געגאטן אין און גיין"), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההלכה למקומו האמיתי, "ארץ מגורי אביך".

ואף לפני שהגיע ל"ארץ מגורי אביך", הוא השתוקק והתגעגע לזה – "נכסוף", לא רק פעם אחת ובה יצא יד חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי "נכסוף נכספתה"¹¹ ומה ישנו גם הלימד בנגע גלות והגאולה העכשוויים – וכתורת אמונה¹² הקוין שצרכים להיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה – עם הפסוקים של פ' ויצא:

יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחינוך כפול ומכופל דגלות – היא צורך עילי, כדי לבוא לעלי נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק – "הלך הלכת" – לגאולה, ולא להתפעל ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לב האומי, שהוא מיוחס – בן בתגול¹³ בן תרח¹⁴ וכו', לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והלכתי לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי "נכסוף נכספתה": משתוקק ומתגעגע לגאולה, "יוצאים מהכלים"¹⁵ ("מיציט אויס") – מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקק כבר פעם אחת עד לגלות הנפש – הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא "נכסוף נכספתה", ממשכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא – ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע?

וה"ר (כמדובר כמ"פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לב ("הלך הלכת גו") – יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו רוננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו"ר האמצעי עמם, ובאם יזכר לכולם לשאל אצל יעקב עצמו מה ה' המענה שלו על טענת לב, ולשאל בדרכי נעים ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נעים ובדרכי שלום.

והה' אז שלימות בכל הענינים, שלימות של בני ישראל – "בנעירי ובקניני גו בנינו ובבנותינו"¹⁷, ושלימות בכל עניניהם – "כספם וזהבם איתם"¹⁸, אהבה ויראה מכולים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף זהב בגמיות, ושלימות הארץ – "ארץ אשר גו תמיד עיני ה' אלקיך בה מדישת השנה ועד אחרית שנה"¹⁹,

10) לא, ל. יסעי בני, יט.
 11) "אויס יום" ב' חשו. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.
 12) תולדות מתי, ה.
 13) וירא כב, כ-כב.
 14) נח יא, כז.
 15) יסעי בני, יט.
 16) תח"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
 17) כמ"ש ביצ"ע – בא, ג, ט.
 18) ישעי ס, ט.
 19) יעקב יא, יב.

חסידים אינם מתלילים

ולחוסף, שלאחרי שידעו משי"כ רבינו הזקן שמענה על ענינים גשמיים שייך ל"עבדים ממש", אזי יודעים שהמענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא לחיותו "נבא ממש!"

חסידים אינם מתלילים. אם יש צורך שהרבי יהי נביא, הרי הוא נביא, העיקר שיתן מענה על הענינים שהסידים שואלים ומבקשים ממנו.

(משיחת ש"פ ויצא ה'תש"א – בתי מונח)

אין צורך לשלוח שוב שליחים לעשי

... כיון שיעקב שלח שליחים לעשו לפני אפלי שנים, אין צורך לשלוח שליחים עוה"פ, ולהמתין להמענה של עשו כו', כי, בודאי שהשלמות ד"פעשיו ועבדותו" פעלה גם שעשו מוכן להגאולה.

(משיחת ט"ו-ד' כסלו ה'תש"ו – בתי מונח)

"דין נצח" האמיתי והעיקרי

ובדאי שמצבים כל המניעות והעכובים כו' (אם עדיין נשאר איזה רושם מהם), ועד שזוכים ל"דין נצח" האמיתי והעיקרי – ונחונם של "חיילי בית דוד" להבא את הגאולה האמתית והשלילה ע"י דוד מלכא משיחא בפעל ממש, למטה מעשרה טפחים, ותיקף ומיד, באופן ד"אחישה", "לא עיבבן המקום כהף עין".

(משיחת ש"פ ויצא ה'תשס"ח – מונח)

ספד "שיחות קודש" – חובה בביתו

לראשונה בתולדות חב"ד יצא לאור סט מהודר שיקרף בתוכו את כל שיחותיו של הרבי מלך המשיח בשנים תש"ג-תשנ"א כפי שאמרו בתמו ע"י הרבי (וחלקם אף הוגחו על-ידו), כולל יומנים נדירים מכל השנים חמשת הספרים הראשונים כבר יצאו לאור ועתה עומל צוות מיומן ומקצועי על חמשת הספרים הבאים שעומדים לצאת בקרוב

ספר הכל יצא לאור כ-60 ספרים שיקרפו בתוכם אוצר בלום

קעת נחנת הודמנות חד-פעמית להצטרף לפרויקט במחיר הנמוך ביותר:
 כאר"ק: 840-3153 (04) ברחבי העולם: משרד ראשי, פקס: 363-3451 (718)

... אילו זכינו היתה הגאולה – תיקף ומיד בזמנו של יעקב אבינו, כאשר יעקב אבינו חי מוכן כבר לגאולה, אבל בפועל ממש התערבו "מלאכים"... והרדעו שעשו אינו מוכן לגאולה ולכן, צריכים עדיין יעקב ובניו להשאיר תקועים בגלותם... – דבר שאינו מובן לגמרי! מכיון שיעקב (וכל נשי"ה הכלולים בו) מוכן כבר לגאולה, א"כ, מה יש לעשו לומר בענין זה?! – ואפ"כ, בפועל ממש רואים שמאז עברו בני"י צרות צרורות, עד לצרות דעקבתא דמשיחא אבל לאחר שבי"י עברו כבר כל ענינים אלו – הרי ידוע מ"ש בעל הגאולה בספרו שערי תשובה ונודפס זה עתה מחדש, בני"ל, שלאחרי כל הגזירות ושמדות היל"ת, כבר יצא י"ח עבור כל הענינים ד"חבל משיח".

ועכשיו – בדאי ש"כלו כל הקצין", ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא בקרוב ממש, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(מש"ח אור לז"ד סכ"ד ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

המעלה המיוחדת בדורנו

הרי ידוע שכללות הענין ד"פיצו מעיינותיו הוציא" החל לאחר הגאולה ד"ט סילו, ואח"כ נשתלשלה תורת החסידות באופן של "רחובות תנה" ע"י אדמו"ר האמצעי, ואח"כ ע"י הצמח צדק, הרבי מהר"ש, הרבי נ"ע, עד ל"ק מו"ח אדמו"ר, ובכחו זה נמשך גם עכשיו. ודורנו זה להיות בזמן כזה, לאחר שכבר רבתינו נשיאינו פעלו את כל הענינים – שאין ישנה נתינת כח גדולה יותר לסיים את כללות העבודה של זמן הגלות.

ואע"פ שנשאלת השאלה: "אשור דדא (בתמ"ל)?"

ובפרט כש"דע אוניש בנפשי" מעמד ומצבנו, כיצד בכללותו להתייצב כננס על גבי הענק, ולהביט היכן שצריך להביט, ולהפיק את מה שצריך ללמד?

על כך אומרים ליחודי, שידע שהוא נמצא בזמן כזה לאחר שכבר פעלו את כל הענינים הקשורים עם "זאני אתנהלה לאטי", ואוחזים כבר בסיום כללות העבודה של זמן הגלות. וכיודע הפתגם של ר"ק מו"ח אדמו"ר שנושאר רק לצחצח את הכפתורים האחרונים.

וזהו המעלה המיוחדת שישנה בדורנו זה – שזהו הדור המסיים את כללות העבודה דאמן הגלות, שע"י אומרים "אינה נקראת המצוה אלא על שם הגומרה".

ואז נפעל הענין ד"יעקב הלך לדרוכ" מלמטה למעלה – כיון שכבר סיימו את כללות עבודת הבירורים.

ונפעל ה"יעלו מוניעים בהר ציון ג", עד ל"היתה לה' המלוכה", בגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיח ש"פ ויצא ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ביד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה

פרטים בטלפונים: איצת הכרית - 6670-778 (718). איצת הקור"ח - 3153-840 (04)

בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(מש"ח ש"פ ויצא, י"ד סכ"ד ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

בדורנו מסתיימת השליחות ד"ויצא יעקב"

"ויצא יעקב ג' ושבתו בשלום ג' (פרשתנו כה, י-כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות הוציא, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכונה אנה שישאר, ח"י, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד נעלה נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אביו, היינו, שבכל פעולה ופעולה חדר הוא בראון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו, "ישבתי בשלום אל בית אבי" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מתמצב דלכינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש בייחוד בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין", ד"אלאי קיצין" (לא רק ד"אלאי לוח"), ובלשון ר"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות הוציא בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "אחצוה הכפתורים" – הרי בדאי וברדאי שלא נותרה אלא הפעולה הצי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם" לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

ולחענ"ה:

מובן וגם פשוט, שגם בדגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות הוציא (הציאא ל"חרד") בכל החוקף והשלמות, ובתכלית המסירה ונתינה כו', אע"פ שידרעים שנמצאים בדגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מייד חן נגאלין".

ואדרבה: לא זו בלבד שהדיעה שנמצאים בדגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלילה, ח"י, את חוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות הוציא, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרק כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ורדישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזהו הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב ג'", ובלשון הרמב"ם – פס"ד להלכה – ה"מצוה אחת", שעל ידה "הכביע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלמה שאין אחר"י גלות, "ישבתי בשלום אל בית אבי".

(מש"ח ש"פ ויצא, י' סכ"ד ה'תשמ"ח - מוגה)

כיון שיעקב מוכן לגאולה, מה יש לעשו לומר בזה?

ובפשוטות: כל יחודי שולה להודיע לעשו שמצדו – הכל מוכן כבר לקראת הגאולה האמיתית והשלמה, ועד כדי כך שמצדו (של היחודי) מוכן גם עשו לקראת הגאולה.